कुञ्जरत्वमगाद्दैत्यः कंसस्यैव स वाहनः। लम्बो नामेति विख्यातो योऽसौ दैत्येषु दारुणः।
प्रलम्बो नाम भूत्वाऽसौ वटं भाण्डीरमाश्रितः। खर इत्युच्यते दैत्यो धेनुकः सोऽसुरोत्तमः।
घोरस्तालवनं दैत्यश्चरत्युत्सादयन् प्रजाः। वराहश्च किशोरश्च यौ तौ दानवसत्तमौ। ११२४
मल्लौ रङ्गगतौ तत्र जातौ चाणूरमुष्टिकौ। यौ तौ मयश्च तारश्च दानवौ दानवान्तक।
प्राग्ज्योतिषे तौ भौमस्य नरकस्य पुरे रतौ। एते दैत्या विनिहतास्त्वया विष्णो निराकृताः।
मानुषीं तनुमास्थाय बाधन्ते भुवि मानवान्। त्वत्कथाद्वेषिणः सर्व्वे त्वद्भक्तान् घ्नन्ति मानवान्।
तव प्रसादात्तेषां वै दानवानां क्षयो भवेत्। त्वत्तस्ते बिभ्यति दिवि त्वत्तो बिभ्यति सागरे।
पृथिव्यां बिभ्यति त्वत्तो नान्यतस्तु कदाचन। दुर्व्वृत्तस्य हतस्यापि त्वया नान्येन श्रीधर। ११२०
दिवच्युतस्य दैत्यस्य गतिर्भवति मेदिनी। च्युतितस्य तु मेदिन्यां हतस्य नृशरीरिणः।
दुर्लभं स्वर्गगमनं त्वयि जाग्रति माधव। तदा गच्छ स्वयं विष्णो गच्छाम पृथिवीतलं।
दानवानां विनाशाय विसृजात्मानमात्मना। मूर्त्तयो हि तवाव्यक्ता दृश्यादृश्याः सुरोत्तमैः।
तासु सृष्टास्त्वया देवाः सम्भविष्यन्ति भूतले। तवावतरणे विष्णो कंसः स न भविष्यति।
सेत्स्यते स च कार्य्यार्थो यस्यार्थे भूमिरागता। त्वं भारते कार्य्यगुरुस्त्वञ्चक्षुस्त्वं पराग्रणः। ११२५
तदा गच्छ हृषीकेश चितौ तान् जहि दानवान्।
इतिश्रीमहाभारते खिलेषु हरिवंशे हरिवंशपर्व्वणि नारदवाक्ये पञ्चपञ्चाशोऽध्यायः ॥ ५५ ॥
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ नारदस्य वचः श्रुत्वा सस्मितम्मधुसूदनः। प्रत्युवाच शुभं वाक्यं देवानां प्रभुरीश्वरः।
त्रैलोक्यस्य हितार्थाय यन्मां वदसि नारद। तस्य सम्यक्प्रवृत्तस्य श्रूयतामुत्तरं वचः।
विदिता देहिनो जाता मयैते भुवि दानवाः। याञ्च यस्तनुमास्थाय दैत्यः पुष्यति विग्रहं।
जानामि कंसं सम्भूतमुग्रसेनसुतं भुवि। केशिनञ्चैव जानामि दैत्यं तुरगरूपिणं। ११३०
नागं कुवलयापीडं मल्लौ चाणूरमुष्टिकौ। अरिष्टञ्चैव जानामि दैत्यं वृषभरूपिणं।
विदितो मे खरश्चैव प्रलम्बश्च महासुरः। सा च मे विदिता विप्र पूतना दुहिता बलेः।
कालियञ्चापि जानामि यमुनाह्रदगोचरं। वैनतेयभयाद्यस्तु यमुनाह्रदमाविशत्।
विदितो मे जरासन्धः स्थितो मूर्द्ध्नि महीक्षितां। प्राग्ज्योतिषपुरे चापि नरकं साधु तर्कये।
मानुषे पार्थिवे लोके मानुषत्वमुपागतं। बाणञ्च शोणितपुरे गुहप्रतिमतेजसं। ११३५
दृप्तं बाहुसहस्रेण देवैरपि सुदुर्जयं। मय्यासक्ताञ्च जानामि भारतीं महतीं धुरं।
तच्च सर्व्वं विजानामि यथा यास्यन्ति ते नृपाः। क्षयो भुवि मया दृष्टः शक्रलोके च सत्क्रिया।
तेषां पुरुषदेहानामपरावृत्तिवर्त्तिनां। संप्रवेक्ष्याम्यहं योगमात्मनश्चापरस्य च।
संप्राप्य मानुषं लोकं मानुषत्वमुपागतः। कंसादींस्तांश्च सर्व्वांश्च वधिष्यामि महासुरान्।
तेन तेन विधानेन येन यः शान्तिमेष्यति। अनुप्रविश्य योगेन तास्ता हि गतयो मया। ११४०
अमीषां हि सुरेन्द्राणां हन्तव्या रिपवो युधि। जगत्यर्थे कृतो योऽयमंशोत्सर्गो महात्मभिः।